

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον εν Αθήναις,
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια δεκακόσια ογδοήντα τέσσαρα
Μία να ταιριάζη βροχια λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο Ρωμηός την εβδομάδα—μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω εξυπνάδα —κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι —γιατι δέν τούς ανέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' αν κρατής —δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια —όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί —ἀποστέλλονται σ' έ μέ.
Μές'στών φόρων την άντάρα—κι'ό Ρωμηός μας μία δεκάρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει—είδ' άλλέως δέν μās μέλει.

Δεκαεπτά του Νοεμβρίου
του Καισαρείας Γρηγορίου.

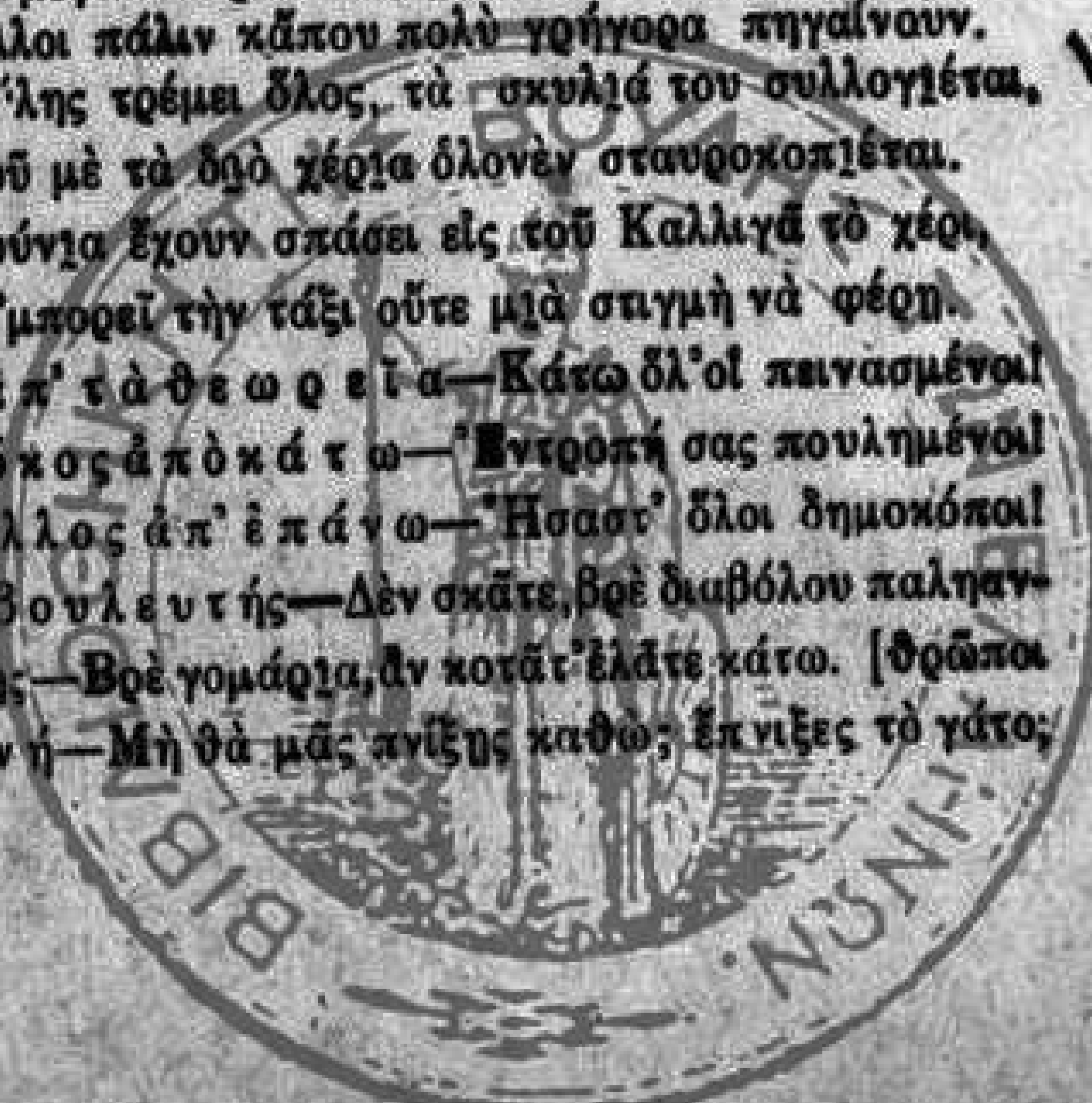
Νούμερο σαράντα τρία,
Τί κακό! τί όητορεία!

Και ή πρώτη σελίς,
πρακτικά της Βουλής.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Είς της τέσσαρες ύψόνει' ή αύλαία,
κι' αρχίζει συνεδρίασις δέκα φοραίς σπουνταία.
Ο κύριος πρωθυπουργός, χωρίς στιγμή να χάση,
εκθέτει τό τί έκαμε κι' ακόμη τί θά φτιάση.
Μιλεί μιά ώρα, δύο, τρεις... κουράζονται οι φίλοι,
κουράζονται και της βουλής οι δρό μεγάλοι στόλοι.
Έν τούτοις ό πρωθυπουργός τόν λόγον του δέν παύει,
κι' ό κύριος Θεόδωρος από θυμόν ανάβει.
Τί αριθμούς, τί σχέδια μεγάλα αναπτύσσει!
μās φέρει 'στην Ανατολή, 'στην Κίνα, 'στο Παρίσι.
Μιλεί για σιρότα, για καπνό, για μπρίκια, για φυτίλια,
κι' εν γένει μās υπόσχεται λαγούς με πετραχήλια.
"Αν μείνη, λέγει—και κυτῆ γλυκά τόν Στεφανίδη—
θά έχωμ' εύθηνότερο σε λίγο τό γρασιδι.
Φρονεί πώς πρέπει χάρισμα, ει δυνατόν, να τρώμε,
και ως προς τούτο συμφωνούν των βουλευτών αι γνώμαι.
Πρός δέ, αφού έσάπισε τό έθνος μας κομμάτι,
νομίζει κατεπείγουσαν ανάγκην τό άλάτι.
Πρός τούτο μās υπόσχεται κι' αυτό να μās χαρίση,
και τέλος κραάει: 'Η Έλλάς κι' αν πέθανε θά ζήση.

Πυκνά χειροκροτήματα τούς λόγους του καλύπτουν
και μερικοί τή σκούφια των εις τόν άέρα ρίπτουν.
'Ελάλησε δέ συνεχώς περι οικονομίας
μετά δυνάμεως πολλής, αλλά κι' ύδρηφοβίας.
Τά θεωρεία ως κι' αυτό των κυριών γεμάτο...
τόν λόγον του πρωθυπουργού θά βρήτε παρακάτω.

ΤΡΙΤΗ.—Θόρυβον άκούω, γδοῦπον, πύταγον μέγαλον.
κι' αντικρίζω τρικυμίαν, θύελλαν, μανίιν, σάλον.
Είς τό βήμα ένῶ στέκει με άβρότητα και χάρι
της ένδόξου Γορτυνίας τό μονάκριβο καμάρι,
ένῶ εύμορφ' άγορεύει και γλυκά ό Δεληγιάννης,
προσπαθών να εξαγάγη την πατρίδα εκ της πλάνης,
αίφνης ή θεά ή Τρέλλα μέσα 'στη βουλή μας μπαίνει
και με άνοικτό τό στόμα ό κύρ Θεωράκης μένει.
Κάτω ζήτω του φωνάζουν μερικοί 'στά θεωρεία
και του κόβουνε 'στό στόμα την σκουδαία διμλία.
Γίνεται εύθύς άντάρα, άντηχοῦν βαρεία οι θόλοι,
άλλος τό μαχαίρι βγάξει, άλλος κάμα και πιστόλι,
άλλος είναι άπλισμένος με νεμποῦτι και κοντάρι,
κι' άλλος έχει γιαταγάνη και ρεβόλβερ και χαντζάρι.
Γίνεται κανγαῶς μέγαλος άψηλά 'στά θεωρεία,
και λιποθυμεί 'στ' αλήθεια μιά εύαίσθητος κυρία.
Συμφοράν μεγαλειότεραν δύο βουλευται παθαίνουν
και δρό άλλοι πάλιν κάπου πολύ γρήγορα πηγαίνουν.
'Ο Σταμοί'λης τρέμα δλος, τά σκυλιά του συλλογιέται,
κι' ή Ροζού με τά δρό χέρια όλονεν σταυροκοπιέται.
Δρό κουνούνια έχουν σπάσει εις του Καλλιγά τό χέρι,
άλλά δέν 'μπορεί την τάξι ούτε μιά στιγμή να φέρη.
'Ενας άπ' τά θεωρεία—Κάτω όλ' οι πινασμένοι
Και ό Ρόχος άπόκάτω—'Εντροπή σας πουλημένοι!
'Ενας άλλος άπ' έπάνω—'Ησασ' όλοι δημοκόποι!
Κι' ένας βουλευτής—Δέν σκάτε, βρε διαβόλου παληαν-
Στεφανίδη—Βρέ γομάρια, αν κοιτῆ έλάτε κάτω. [θρώποι
Μιά φωνή—Μή θά μās ανίξης καθώ; επνίξης τό γάτο;

Πρόεδρος—Νῆ κενωθῶσι παρενθὺς τὰ θεωρεῖα.

Διόχωνι ὁ στρατὸς τὸν κόσμον καὶ da caro φλυαρία.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Πλήρης σήμερον ἐπικρατεῖ γαλήνη.
Ὁ Δεληγιάννης ὀμιλεῖ καὶ πίνει, πίνει, πίνει.
Ἀκούει μετὰ προσοχῆς ὁ Ἡτὰ Παλαμῆδης,
καὶ χασιμυριέτ' ὁ Μάγδαλος μαζί κι' ὁ Στεφανίδης.
Ἐπὶ τὴν συνεδρίασιν οὐδὲν περίεργον συμβαίνει,
μονάχα ὁ Θεόδωρος οὔτε ντιγμὴν σωμαίνει.

ΠΕΜΠΤΗ.—Καὶ πάλιν κλαίεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.
Λόγος βροντῶν καὶ ἀστραπῶν καὶ τόσης καταιγίδος.
Τοῦ Δεληγιάννη σήμερον ὁ λόγος περατοῦται,
κι' ὁ τόσος ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου κορυφούται.
Ὅλοι μαζί χειροκροτοῦν κι' οἰκτιρίζουν τὴν πατρίδα.

Κι' αὐτοῦ τὸν λόγον βλέπετε εἰς ἄλλην μας σελίδα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δὲν ἦσυνα εἰς τὴ Βουλὴ ἀντιπροχθὲς τὸ βράδν
νὰ ἴδῃς ποῦ τὸνα κλιστήκε μετὰ τὸ κοπάδι.
Αὐτοὶ φωνάζουν ἀγρία «ἦσατε πωλημένοι,»
ἐκεῖνοι σκούζουν πλὴν πολὺ «ἦσατ' ἀγορασμένοι.»
«Ἐμεῖς, μωρέ, δὲν φάγαμε λεπτὸ ἀπ' τὰ Ταμεῖα
καὶ συντροφιά δὲν ἔχουμε μετὰ τὴν Ἀστυνομία,
ἔμεῖς, μωρέ, δὲν εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἐγκαθέτους,
καὶ εἴμαστε οἱ τίμοι τοῦ παρελθόντος ἔτους,»
«Σωπάτε, βρε, κι' ἐγένηκε τὸ μάτι σας γαρίδα,
ἔμεῖς ἐσκοτωθήκαμε, μωρέ, γιὰ τὴν πατρίδα.»
«Πόσα, μωρέ, τοῦ φάγατε ὡς τώρα τοῦ Τρικουπῆ...
«Σκάστε, βρε Δεληγιάννηδες, ποῦσατ' ἐννιά καιφούπι.
Κι' ἕνας ἀμέσως ἀπ' αὐτοὺς σηκώνει τὴν μαγκούρα
ἀπὸ τὰ πάλα μονομιᾶς ὅλοι φωνάζουν «οὔρα.»
Ἀπλόνει τὸ μπουρνουζὶ τοῦ εὐθὺς ὁ Στεφανίδης
καὶ κατὰ λάθος διὰ σβερχιαῖς ἀρπάζει ὁ Λεβίδης,
πεδοκροτοῦν, χειροκροτοῦν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
οἱ διπλωμάται ἐρωτοῦν: «τί τρέχει;» μ' ἀπορία,
κι' ἕνας κοντὰ μετ' εὐγενοῦς τοὺς ἐξηγεῖται τρόπου
«μὴ σᾶς παραξοφαίνεται κι' εἰν' ἔθιμα τοῦ τόπου.»
Φαίνεται καὶ ὁ Λεύκοβιτς μετὰ δὴ τὴν παρέα,
μόλις τὸ ἴπρε μυρωδιὰ ἀπ' τὴν Καπνικαρέα,
διαμαρτύρονται πολλοὶ κατὰ τῆς ἀνομίας,
κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας,
ὁ Καλλιγᾶς ἀδιάκοπα κτυπάει τὸ κουδοῦνι,
ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς τοῦ ἔμπαίνει ἔς τὸ θουθοῦνι,
κάτω ἐσεῖς μουγγρίζουνε, κάτω κ' ἐσεῖς ἀπάνω,
ευχρόνως δίνουν καρυδιαῖς καὶ εἰς τὸν Καραπάνο,
στριμόνονται, στριμόνοννε, στριμόνομαι καὶ σκάζω,
καὶ μέσα εἰς τὸ στρίμωγμα καὶ τὴ βοή φωνάζω:
«βοήθεια, μωρέ παιδιὰ» μετὰ περιπαθείας,
καὶ νάσου ἕνα δάκτυλο μου βάζουν βοήθειας.
Βγαίνουν ἡβόλβερ ἔξαφνα καὶ ῥόπαλα καὶ λάζοι,
καὶ νὰ μὴν ἦσαι, Περικλή, νὰ κἀνης ἄλλο χάσι!

Π.—Μωρέ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μιὰ ἰδέα!
Καὶ τέλος τί ἀπέγινε;

Φ.— «Μίλησ' ὁ Δεληγιάννης.

Π.—Καὶ ὅμως τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν λόγο τὸν ξεχάνεις

Φ.—Ἀλήθεια λές, βρε Περικλή, τί λόγος ἦταν ἄλλος!
ἦτον ἀκατανόητος κι' ἔγινε τόσος θρήνος!
Τὶ συμπεράσματα λαμπρὰ, τί σχέδια μεγάλα,
τί νόμωρα κατὰμαυρα σὰν μύγαις μετ' ἔστο γάλα,
τί ἀρμονία ἰδεῶν περὶ διὰ γραμμάτων,
καὶ τί προϋπολογισμὸς μετὰ περισσευμάτων!
Κι' ἐκεῖνος ὁ ἐπίλογος ἐντύπωσι θ' ἀφήσῃ
τὴν ὄρα ποῦ ἐφώνησε: «θὰ ζήσῃ, δὲν θὰ ζήσῃ.»

Π.—Μωρέ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μιὰ ἰδέα!

Φ.—Καὶ ἔμλησε, βρε ἀδελφέ, ὥρως περίπου ἔξη,
χωρὶς πασῶς τὴ γλώσσα του εἰς τὸ νερό νὰ βρέξῃ.
Ὅγδόντα μιλιοῦνια σοῦ λέει ἕνας ἄλλος,
καὶ νὰ! προϋπολογισμὸς σπουδαῖος καὶ μέγας.

Π.—Μωρέ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μιὰ ἰδέα!

Π.—Μωρέ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μιὰ ἰδέα!

Φ.—Ἐπὶ ἕτερα ὀμίλησε γιὰ τὴν κυκλοφορία,
καὶ τέλος πάντων ἔκανε μεγάλη φασαρία..

Καὶ τώρα ἀκου νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη..
μόλις τὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἀτρόμητος λαμβάνει,
ἀρχίζει μετὰ τὰ νόμωρα κι' ἀμέσως πελαγόνει,
καὶ ξαναρχίζει, Περικλή, καὶ μᾶς παραλιγόνει.

Ἀρχίζει τὴν παραμονὴν τοῦ μάρτυρος Φιλίππου
καὶ τρία ἡμερόνυχτα ὀμίλησε περίπου.

Εἶπε κι' αὐτὸς πολλὰ κολὰ, ἀλλὰ τὰ ἐναντία,
ὡς ὅτου πλέον ἔπαυσε νὰ ἦναι ἀπαρτία.

Π.—Μωρέ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μιὰ ἰδέα!

Φ.—Μὴ τί, βρε ἀσυνείδητε!.. λοιπὸν μετὰ κοροϊδεύεις;
νὰ! μιὰ φορὰ καὶ σὺ σβερχιαῖς καὶ σύρε νὰ χαζεύεις

Λόγος προεδρείου τῆς Βουλῆς
πρὸς τοὺς ἡμετέρους βασιλεῖς.

«Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! ἡ Βουλὴ μας διωρθώθη,
προσετέθησαν ὀλίγα θεωρεῖα εἰς τὸ βᾶθος,
δίχως κόπους καὶ ἐφέτος ἀπαρτία κατωρθώθη,
καὶ ἐπῆρε κι' ὁ Σταμούλης μιὰν ψῆφον κατὰ λάθος.»

Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! μετὰ πολλῶν ἐφόρων
ἔλαβε καὶ μιὰν ψῆφον καὶ ὁ κύριος Σουρῆς,
ἐχειροκροτήθη τότε ἡ βουλὴ μας κατὰ κόρον
κι' ἀνυψώθη ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνείθετος μερίς.

Τελεῖται ἡ προσφώνησις
κι' ἀρχίζῃ ἡ ἀντιφώνησις.

Χαίρω πάλιν ποῦ σᾶς βλέπω, ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους,
Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι, καὶ σᾶς ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου
δι' ὑμῶν κερποὺς τὸ ἔθνος ἀποδρέπει γλυκυτάτους,
ἀλλὰ βγάλετε ἐν τούτοις τὸ καπέλο σας, ἔμπροστά μου.

Δώσετε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν κύριον Σταμούλην,
εἰς τὸν κύριον Δεμάθαν, εἰς τοὺς βουλευτὰς μας ὅλους,
καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐλευθέραν τε καὶ δούλην,
εἰς τὰ περὶ καὶ εἰς ὅλους μας τοὺς στόλους.

Εἰς ὑμᾶς δὲ μέγα γεῦμα ἐτοιμάζω ἐξαιρέτως,
τοὺς τιμῶντας διὰ λόγων τὴν εὐδαίμονα Ἑλλάδα,
κι' εὐχομαι νὰ δοξασθῆτε ὅπως πάντοτε κι' ἐφέτος...
ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως πάρτε μιὰ πορτοκαλάδα...